

מתוך סדרת הספרים "לב המועדים"

יהוה לב המועדים

הלכות והליכות "יום ל"ג בעומר"

ויש שכתבו: להלכה דיכול להסתפר ולשמוע כלי שיר מהלילה (בשו"ת כפי אהרון להני"מ הר"א הלוי אפשטיין סימן נב).

תספורת

תספורת בליל ל"ג בעומר

תספורת בליל ל"ג בעומר תלויה בדין תחנון במנחה שלפניו

דעת הרמ"א (תצנ, יב) בשם המהר"ל לאסור, וכן סוברים שאומרים תחנון במנחה שלפניו, וכן כתב בכה"ח דאין להסתפר כל זמן שלא האיר פני מזרח לפי שהם ימי דין.

ויש שכתבו להקל ובא"ר ובשערי תשובה כתבו להקל וכן הביא המשנ"ב (תצנ ס"ק יא) דברי הא"ר. והטעם לפי שסוברים שבתחילת ליל ל"ג פסקה האבלות, וראיתם ממה שנוהגים שלא לומר תחנון במנחה שלפניו.

תספורת בל"ג בעומר

בני אשכנז נוהגים איסור תספורת עד יום ל"ג בעומר (פור תצנ, א, רמ"א שם ב), והטעם שרק עד הבוקר: משום שמקצת היום ככולו (משנ"ב תצנ: ס"ק ז). מנהג ספרד: להסתפר רק בל"ד בבוקר, והטעם: ע"פ מה דאיתא במדרש שמתו מפסח עד פרוס עצרת הוא מ"ו יום קודם עצרת וכשנחסר מ"ו יום נשאר ל"ד ושרי מהבוקר דמקצת היום ככולו (שו"ע תצנ, ב).

חל ל"ג בעומר ביום ראשון

נוהגים לדעת הרמ"א להסתפר ביום ו' שלפניו, והטעם: לכבוד שבת כיון שאחרי השבת יסתפרו יש להקדים לערב שבת (שו"ע תצנ: ס"ק ב), ולא הותר אלא ביום שישי.

זמן התספורת: מותר להסתפר ביום שישי בבוקר לכבוד שבת, והטעם: דל"ש מבעל ברית בימי הספירה שמסתפר לכבוד הברית שחלה בשבת, וכ"כ הפרי מגדים (א"א, ט) שיכול להסתפר מהבוקר מפני כבוד השבת.

מי שלא הסתפר בערב שבת אינו יכול לעשות כן במוצאי שבת אלא ימתין עד יום ראשון ל"ג בעומר, והטעם: לפי שזמן אבלות הספירה עד יום ל"ג, ויש לו לנהוג מקצת היום באבלות כיון דליכא כבוד משום כבוד שבת, וגם אין זה כבוד שבת שנשאר בשערותיו בשבת ומסתפר מיד לאחריה ולא הש לכבוד את השבת בתספורת.

ל"ג בעומר

ל"ג בעומר שלושים ושלושה ימים לספירת העומר שהוא לעולם חל בי"ח באייר וחל רק בימי אגה"ו (מנהגי מהר"ל).

באיזה יום חל ל"ג בעומר: ל"ג בעומר חל באותו יום שחל פורים שלפניו, וסימנך (תהלים סה, י) "פלג אלהים מלא מים" פורים ל"ג בעומר (שו"ע תכה, א), יש שכתבו סימן אחר פלג"ש כלומר ר"ת, פורים ל"ג בעומר שווים (ספר מפעמים).

זהירות בספירת העומר

צריך להיזהר בערב ל"ג בעומר מבין השמשות שלא יאמר היום ל"ג בעומר עד שלא יברך ויספור בלילה ככל יום, והטעם: כדי שלא להיכנס בחשש ספק ברכה (תוס' חיים על חיי אדם כלל קמ"א ס"ק יא). אמר קודם בין השמשות היום כך וכך, אין בכך כלום, והטעם: משום שאינו זמן הספירה (שו"ע תפ"ד).

נישואין בל"ג בעומר

הטעם שהתירו בנישואין משום שסברי שביום זה פסקו מלמות (שו"ע תצד א). והטעם שמותר בל"ג משום שסוברים בתוס' דמתו רק בל"ג ימים לסירוגין ונוהגים ל"ג יום כנגדם.

הטעם שהתירו נישואים בליל ל"ג בעומר [אע"פ שלא נהגו להסתפר], כיון דהוי מצוה לכן יש להקל [משא"כ תספורת שהיא רשות לא התירו]. ויש לעשות החופה אחר צאת הכוכבים. ושרי גם עם כלי זמר לפי שהניגון הוא חלק משמחת התן וכלה.

מוצאי ל"ג [ל"ד]

יש לעשות החופה לפני השקיעה ואפשר להמשיך הריקודים אף לליל ל"ד, והטעם: כיון שהתחיל החופה מבעוד יום יש להתיר גם בליל ל"ד.

שמיעת כלי זמר בליל ל"ג בעומר

יש שכתבו: שהנוהגים לעשות נישואים בליל ל"ג בעומר מותר בכלי זמר גם ביחיד וכל שכן במקום מצווה וכן נהגו (דרכי הוראה ל"ג בעומר, שו"ת שבה"ל ח"ח ס' קסה).

ויש שכתבו: שלדעת הפוסקים שאסור להסתפר בליל ל"ג בעומר ה"ה שאסור לשמוע כלי שיר (שו"ת שבט הלוי י"ח קסה ה) ובחתימה שרי לפי שהניגון הוא חלק ממשמחת התן וכלה,

ולמחמירים בכל השנים להתגלה רק בל"ד אין שום טעם להתיר להתגלה במוצאי שבת (הגרשו"א, בהליכות שלמה ספירת העומר דבר הלכה יא לא).

ומרבים בו קצת בשמחה (שו"ע תצג, ב)

הטעם ששמחים ביום זה אע"פ שביום מיתת צדיק יש להתענות (פרי חדש תצג ב)

דסבירא ליה שביום זה פסקו תלמידי ר"ע למות (דרשות מהר"ל, סור תצג א, משניב תצג ס"ק ה, בשם הגר"א).

ומיהו הפרי חדש (שם) לא ניחא ליה בטעם זה דמה בכך שפסקו למות הרי לא נשאר מהם אפילו אחד ומה טיבה של שמחה זה.

וכתב שהטעם לשמחה: לפי שביום זה הסמיך ר"ע את חמשת תלמידיו וביניהם היה רשב"י והם לא מתו כקודמיהם והם המשיכו את התורה (פרי"ח שם).

ראית הגר"א זכיון שפסקו למות מרבים בשמחה

על פי דברי הגמרא בתענית (ל, ב) שביום ט"ו באב פסקו מתי המדבר למות ואמרינן התם דמשום הכא לא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב הרי כיון שפסקו למות הוי יו"ט ולפי דברי חז"ל שבאתו יום פסקו תלמידי ר"ע למות עושים יום שמחה (הגר"א בהגהותיו לשי"ע תצג ס"ק ט).

טעם אחר: לפי שימי הספירה מכוונים לחמישים שנות האדם לאחר עשרים שנות הנעורים וכיון שעברו עליו ל"ג שנים ולא חטא שוב אינו חוטא, וזכר לדבר שאנו מדקדקים לעשות יו"ט קצת בל"ג בעמר לזכר שבו עברו רוב ימים שבהם ב' חלקים ממ"ט ימי הספירה (מהרש"א הידושי אגדות מועד קמן כה, א).

טעם אחר: לפי שהוא יום פטירת רשב"י ורצונו הוא שישמחו ביום הילולא דיליה כדאיתא בזהר (ארי"ג, בברכ"י תצג, בני יששכר מאמרי אייר מאמר ג' אותיות ב' ו, הכמת אדם כלל קלא אות יא).

טעם אחר: לפי שביום זה התחיל לרדת המן לבני ישראל היוצאים ממצרים כי בחמשה עשר לחודש השני [אייר] באו למדבר סינ (כמבואר בשמות טו א) וילונו על משה ואהרן ונמשך הדבר ג' ימים עד שירד המן זכר לזה אנו שמחים (שו"ת חת"ם יו"ד סימן רלג ד"ה אמנם, וכו"ה בחת"ם עה"ת פרשת בשלח ב"ה בשבתנו על סיר הבשר).

טעם אחר: לפי שהשמחה היא על הנס שנעשה לרשב"י שניצול מחרב המלכות שגזרה עליו מיתה, וקבעו את השמחה ביום מיתתו לפי שהרוגי מלכות אינם נקברים, ונמצא שקברו מוכיח על הנס שמת בידי שמים ולא בידי אדם נמצא השמחה היא על הנס (שו"ת שם אריה או"ח סימן יד).

טעם אחר: לפי שביום זה נסתלק מן העולם וגם יצא מהמערה שבה נתחבא הוא ובנו י"ג שנה (ערוה"ש תצג, ז).

טעם אחר: לפי שרשב"י עצמו שמח ביום מיתתו (אוצר כל מנהגי ישורון עמוד פז).

טעם אחר: השמחה היא על גילוי הסודות והאדרא זוטא ע"י רשב"י ביום פטירתו (בני יששכר מאמרי חודש אייר מאמר גל עיני אות כג).

טעם אחר: לפי שמכל הצדיקים לא היה מי שהבטיח לכלל ישראל להצילם מיום הדין ולפטור מן הדין (עיין סוכה מה, ב) והואיל וביום פטירתו הוא גם ממליץ טוב בעד כלל ישראל ע"י הסנגוריה שהוא מלמד עליהם לכן עושים סעודה ושמחה באותו יום (שיח יצחק, לרבי יצחק אלפיייה עמוד קכו).

נהגים להדליק מזורות ביום זה, והטעם:

לפי ששבעת השבועות של ספירת העומר הם כנגד ז' קולות שבמזמור לדוד (פרק כט) בתהילים "הבו לה' בני אלים" והשבוע החמישי הא כנגד "קול ה' הוצב להבות אש" ע"כ מרבים אנו אור בל"ג בעומר שהוא השבוע החמישי שהספירה היא "הוד שבהוד" והוא ג"כ הילולא דרשב"י (מעמי המנהגים אות תרו).

טעם אחר: לפי שהמדורה הם זכר למשואות שהיו מעלים להודיע על קידוש החודש, והרומאים הכובשים אסרו לעושת זאת לכן המדורות הם סמל של מרד, ולכן ביום הילולא דרשב"י שהיה המדור הגדול נגד הרומאים תלמידו של ר"ע שהיה נושא כליו של בר כוכבא (שנלחם ברומאים) מדלקים מדורות על קברו ובמקומות שונים, לרמוז על חרותינו ופדות נפשינו מכל שלטון זר (זו המנהגים עמוד קה).

טעם אחר: לפי שיום פטירתו של רשב"י היה יום ארוך יותר שבאותו יום גילה סודות ולא היה רשות לשמש לשקוע עד שסיים לגלות הסודות, ועוד שבשעת פטירתו הקיף עמוד דנהורא [עמוד של אור] את מטתו (בני יששכר ח' אייר מאמר ג' ו).

שמן שביעית להדלקת המדורה אסור להשתמש בשמן של שביעית להדלקת מדורת ל"ג בעומר מפני שמפסידו (דיני השביעית).

עליה לציון הקדוש במירון

לעלות לקברו של רשב"י ובנו רבי אליעזר שבמירון.

יש מתנגדים למנהג זה, והטעם: לפי שלא היה דעתו נוחה לעשות יום שמחה ממה שתקנו חז"ל ומוסיף שהרי על מיתת צדיקים מתענים ואין עושים יו"ט (הובא בשדי חמד ח"א מערכת א"י אות ו בשם ב"ת יו"ד סימן רנא ס"ק ד בשם הגה"ת חת"ם יו"ד ס' רלו, שואל ומשיב במהדורא חמישאה ס' פח סו ד"ה הנח).

חלאקה בל"ג במירון

מנהג קדום מובא בשער הכוונה (ענין ספירת העומר דף פו עד ודף פז, א) והרב רבי יונתן שאנ"ש העיד לי שבשנה הראשונה קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מורי ז"ל [האר"י] הוליד את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו ושם גילח את ראשו כמנהג הידוע ועשה שם יום משתה ושמחה (עיין שערי תשובה תקלא ז). וכ"כ בלחם מן השמים (ענין ספירת העומר) שמוכר לעשות כן.

הטעם שנהגו לעשות חלאקה במירון: על פי הגמרא בשבת (קלא, ב) תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר חס ושלום שתשתכח תורה מישראל שנאמר (דברים לא כא) "כי לא תשכח מפי זרעו" א"כ הבטיח לנו רשב"י

טעם אחר: דבמקום פיקוח נפש היה מותר לאכול וכיון שלא היה להם דבר אחר לאכילה, ואם לא היה אוכלים היה בא לכלל פיקוח נפש לכך אכלו ולא חששו לאכילה (מהמדי תורה).

טעם אחר: על פי מה שאמרו רבותינו לא עביד קב"ה ניסא למנא והקב"ה לא עושה ניסים להינים] כיון שראה רשב"י שעשה לו הקב"ה האי ניסא ידע דלא עביד הקב"ה ניסא למנא וודאי דליכא שם איסור (מהמדי תורה).

בשאלה האיך קיים רשב"י את המצות במערה

איך קיים רשב"י את המצוות ובפרט סעודת שבת דאמר באדרא "כל ימי לא בטילנא תלת סעודתו דשבתא" האיך אמר לא ביטל. והאיך קיים אכילת מצה בליל פסח ושאר דברים שצריכים פת (שו"ת רב פועלים חלק א יור"ד סימן נב).

תירוץ א': אונס רחמנא פטרא כיון שבאותם שנים שנתחבא מפני המלכות מסכנת מות פטור מג' סעודות ואכילת מצה ומרור בפסח וכל המצוות של קיים ולא נחשב כביטול (שו"ת רב פועלים חלק א יור"ד סימן נב).

תירוץ ב': על פי מה דאיתא במדרש תלפיות (אות ה' ענף הרוב) כתב שחכם אחד שקיבל מהזקנים איש מפי איש עד רשב"י שאילן הרובים שהיה לרשב"י במערה היה מתהפך בערב שבת לאילן תמרים, ומ"ט בערב שבת דאמרו בכרכות (יב, א) דאם בירך ברכת המזון על תמרים יצא ידי חובה כיון דמזין זין (וכ"ה בשו"ע רח, יז) וכתב הפמנ"ד (רענ א"א סי"ק מו) דלפי זה אפשר לצאת ידי חובת קידוש במקום סעודה, ולפי זה אפשר לומר שהחרובים נהפכו לתמרים כדי שיוכל לקיים סעודת שבת בתמרים (ספר בירורי חיים חלק ג' עמוד תתננ).

סדר התפילות

תחנון
ערב ל"ג בעומר: אין נופלים בתפילת מנחה על פניהם לאמירת תחנון (משנ"ב תצנ ס"ק ט).
ל"ג בעומר: אין אומרים תחנון (שו"ע תצנ ב בשם מהרי"ל).

"אל ארך אפים"
כשל"ג בעומר חל ביום שני או חמישי אומרים "אל ארך אפים" בפתחת הארון.

"למנצח"
נוסח אשכנז: אומרים למנצח, והטעם: משום דסבירא ליה שאומרים למנצח אף ביום שאין אומרים תחנון (פמ"ג תצנ בא"א סי"ק ג).
נוסח ספרד: אין אומרים דסבירא ליה שלא אומרים "למנצח" ביום שאין תחנון (שלחן הטור).

שלא תהא התורה נשכחת מפי זרעינו וזרע זרעינו, לכן כשמכניסים אותו למצוות ולתלמוד תורה אומרים על קברו של רשב"י הבטחת שלא תשתכח תורה הבאנו את בנינו המיועד ליכנס לתורה ואנו מבקשים שזכות הצדיק יגן עליו שלא תשתכח תורה (מובא בהקדמת לספר אבני הפז בשם ר' יעקב מאיר שכמר).

נהגו לשיר פיוט "בר יוחאי" ביום זה.
פיוט בר יוחאי מחברו התום בראשי תיבות רבי שמעון בן לביא (שחיבר ספר כתם פז על הזוהר) תוכן פיוט זה הוא תיאור כבודו ומעלתו של רשב"י ולכן שרים זאת בעיקר בל"ג לכבוד התנא רשב"י.

אכילת חרובים
יש שנהגו לאכול חרובים ביום זה, והטעם: משום שמובא בגמרא (שבת לג, ב) כאשר רשב"י ורבי אלעזר בנו התחבאו במערה מפני הרומאים י"ב שנה נהיה להם נס ונבראו עץ חרובים ומעין מים בפתח המערה שמהם ניוזנו, לזכר הנס אנו אוכלים חרובים ביום ההלולא של רשב"י (שערי הלכה ומנהג סימן רכב).

משחק חץ וקשת
נוהגים שבל"ג בעומר משחקים בחץ וקשת (אוצר דר"ט עמ 188), והטעם: לפי שיום זה הוא הלולא דרשב"י ואמרינן בירושלמי (ברכות פרק ט הלכה ב) רב חזקיה בשם רב ירמיה כל ימיו של רשב"י לא נראת הקשת בענן, לפי שזכות הצדיק הגנה על העם וביום עלייתו למרום עושים סימן זכר לזה (בני יששכר מאמרי חודש אייר מאמר ג אותיות ד, ה).

טעם אחר: לפי של"ג בעומר הוא יום שמוסגל לקבלת התפילה, וקשת ר"ת שמע קול תפילותינו לרמוז על כך.

בשאלה האיך אכלו רשב"י ובניו מעץ חרובים ולא חששו לערלה

בעובדה דרשב"י איתא הכי אזלו טשו במערתא איתרחיש ניסא ואיזברא להו חרובתא ועינא מים [פירוש רבי שמעון ובנו אלעזר התחבאו במערה והיה להם נס שנברא להם עץ חרובים ומעין מים] (שבת לג, ב).

השאלה האיך אכלו רשב"י ובניו מעץ החרובים ולא חששו לערלה כיון שהיה על יד הנס ועץ מנס אין בו דין ערלה דכתיב (ויקרא יב, כג) "ונמעתם כל עץ מאכל" והוא לא בא דרך נטיעה אלא דרך נס וליכא איסור כמו שמצאנו בר"ק (במ"ב פרק ד, ז) בעובדא דנס השמן של אלישע דשמן שנברא על ידי נס אין בה חיוב תרומות ומעשרות כך נראה כאן דכיון שהיה על ידי נס אין חיוב של ערלה (שו"ת בית יצחק).

טעם אחר: על פי הירושלמי (פ"ק דערלה ה"ה) דאילן העולה במדבר שאינו מקום ישוב פטור מערלה, א"כ כיון שברחו למערה מחוץ לעיר שלא במקום ישוב פטור מערלה (שו"ת נבעות עולם).

רשב"י - בר יוחאי אשרי יולדתך

לידתו - אביו יוחאי היה משבט יהודה והיה מגדולי הדור, אשתו של יוחאי שרה מזרע נשיאים ומזרעו של הלל הזקן, ותהי שרה עקרה ולא נפקדה בבנים, עלה בדעת יוחאי הצדק לגרשה או לישא אשה אחרת עליה וצויה לשדכן לחפש לו אשה, לאחר זמן נודע הדבר לשרה אשתו ולא אמה לו דבר רק הרבתה לצום ולתת צדקה ומתפללת יום יום ותבכך הבכי גדול לפני ה' והשם שמע לקולה.

חלמו של יוחאי: בליל ראש השנה ויהלום יוחאי חלום ובחלום הוא עומד ביער גדול מלא אילנות מהם רעננים הנותנים פירות, ומהם יבשים, והוא נשען על אילן יבש וישא עיניו וירא והנה איש מידה מראהו נורא מאד ועל שכמו נאד אחד מלא מים ויעבור בכל היער וישקה כמה מהאילנות היבשים וכמה אילנות עבר עליהם והניחם כמו שהם יבשים ולא השקה אותם הגיע עד האילן אשר נשען עליו יוחאי ויוציא מחיקו צלוחית אחת קטנה מלאה מים חיים טהורים וישקה את האילן אשר נשען עליו יוחאי ויברכהו אז ראה יוחאי כי שרתה ברכה באותם מעט מים וגאו מאד ויכסו את כל סביבות האילן שנשען עליו ואז תיכף נשא האילן פרי תפוחים גדולים ויקרים וסביבם מלא עלים רעננים ויגדל האילן עד מאד בסעיפים ופארות ועלים ופירות נותנים ריח חזק למרחוק וישמח יוחאי מאד על המראה אשר ראה בחלמו ויקץ משנתו מתוך שמחה ובכך צודק הכתוב "מושבי עקרת הבית אם הבנים שמחה הללויה"

ויספר את החלום לאשתו ויאמר לה חלום חלמתי ופתרונו לדעתי פשוט הוא היער הוא העולם והאילנות הן הנשים מהן נותנות פירות ומהן עקרות כאילנות יבשים ובראש השנה נפקדות יש מהן להוליד ויש מהן נשארות עקרות ואת ביתי היא האילן שהייתי נשען עליו והשקו אותי ממעון הברכה להוליד בנים צדיקים וחכמים ואמנם דבר אחד נשאר לי להבין בפתרון חלומי מדוע כל האילנות השקה אותם מהנאד והאילן שהייתי נשען עליו השקה מהצלוחית לא קודם לכן ולא אחר כך רק את האילן שהייתי נשען עליו השקה מהצלוחית ותאמר לו אשתו תמיהתך תמיהה ובכך חרשני לילך אצל הקדוש רבי עקיבא להגיד לו את החלום והוא יגיד לנו את פתרונו ויאמר לה טוב הדבר שנינו יחדיו נלך אליו ונספר לו את החלום והוא ברוח הקודש אשר האציל אותו האלוקים יגיד לנו את פתרונו ותאמר לו טוב הדבר.

ויהי במוצאי ראש השנה הלכו שניהם יחדיו אצל התנא הקדוש רבי עקיבא ויספר לו יוחאי את חלמו ופתור לו כאשר פתר יוחאי ואמנם הודיעו סיבת השקאת אותו אילן רק מהצלוחית ויאמר לו דע יוחאי כי חלומך הוא משל על הנשים היולדות והעקרות ואשתך שרה היא מהעקרות שאי אפשר לה להוליד בשום אופן ורק ע"י תפילותיה ורוב דמעותיה אשר שפכה לפני ה' הם שזיכו אותה שנהפכה מעקרה

ליולדת והצלוחית שראית היא הצלוחית של דמעותיה שנאספו ומהן השקה ורווה להוליד לך בנים ולכן לא השקו מאותה צלוחית שום אילן אחר רק אותו אילן שנשענת עליו הרומז על אשתך

ויאמר רבי עקיבא אל שרה הנך הרה בזאת השנה ותלדי בן שיאיר לישראל בחכמתו ובמעשיו, וישמחו יוחאי ושרה אשתו מאד מדברי רבי עקיבא וילכו לביתם לשלום, וידע יוחאי את אשתו ותהר ותלד בן ביום חג השבועות שבו ניתנה תורה לישראל והבית נתמלא אורה מההוד וההדר שהיה חופף עליו וידעו כל רואיו כי ברכה בו ויאיר לישראל אור גדול וישמחו הוריו בו מאד ויהללו את ה' ויחלקו צדקות ויעשו סעודה ומשתה גדול ביום מילתו ויקרא את שמו שמעון כי שמע ה' לקול תפילות אמו ולקול בכיותיה

שמירה על ר' שמעון: מהיום ההוא נתנו עיניהם עליו לשומרו מכל טומאה ולגדלו בקדושה ובטהרה ומעת החל לדבר הרגילוהו רק בדברים שבקדושה פסוקים ומאמרים ובהיותו בן חמש שנים מסרוהו לבית אולפנא שהעמיד רבן גמליאל בירושלים והיה כמעין המתנבך.

רבתיו של רשב"י: ובהיותו ילד קטן כבר היה שואל שאלות בדיני תורה להתנאים הגדולים רבי יהושע בן חנניא ורבן גמליאל ואותו תלמיד הבחור שמעון בר יוחאי היה מגדולי התנאים בסוף הדור הרביעי עיקר פעולתו היה בשנים ג' אלפים הת"צ לבריאת העולם נוסף למאות דברי תורתו בהלכה ובאגדה שבתלמוד בבלי חיבר גם את מדרשי ההלכה מכילתא דרשב"י לספר שמות וספרי לספרים במדבר דברים וכן את החיבור הענק בחכמה האלוקית ספרי הוזהר רשב"י היה חתנו של התנא הקדוש רבי פנחס יאיר רבינו נפטר ל"ג בעומר ג' אלפים (ספר נחלת אבות לר"י משאש זצ"ל ח"ג דרוש קמו אבות פ"ג בשם ספר מעשיות כת"י).

תזר ליותו של רשב"י

בשעה שליוו בית ישראל את מיטתו של רשב"י עברו ליד הכפר ציפורי הסמוכה למירון ובני ציפורי לא הניחו לנושאי המיטה לעבור ממקומם מאחר ורצו שרשב"י יהיה קבור אצלם, עמדו בני ציפורי ומקלות בידיהם מחד גיסא ובני מירון עמוד וצוחו מאידך גיסא שהם רוצים את רשב"י אצלם, אדהכי והכי התרוממה המיטה באויר ואש לחכה סביבותיה והלכה המיטה בעצמה למקום מנוחתה באת"ק מירון באותה שעה יצאה בת קול ואמרה "עולו ואתו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון" (הגה"צ רבי אשר מרגליות הילולא דרשב"י מביא בהזוה"ק פרשת האיזנו אידר"א רצו, ב)